

13 stotis

Pasiūlymas: pasirink vieną iš šventųjų pagal savo dvasingumą. Ši stotis su šventaisiais skirta tam, kad „būtume pastūmėti į šventumą“ per nuolatinį atsivertimą.

a) Šventasis Pranciškus Asyžietis

Gimė 1181 metais Asyžiuje, o 1205 išvykęs į karą buvo paimtas į nelaisvę ir regėjime išgirdo: „Pranciškau, kam tarnauti geriau – šeiminkui ar jo tarnui?“. Tais pačiais metais vasarą paskutinį kartą švenčia su savo draugais ir išgyvena esminį atsivertimo etapą. Testamente rašo: „Dievas įkvėpė mane, brolių Pranciškų, taip pradėti atgailos gyvenimą. Kol dar gyvenau nuodėmėse, man buvo koku matyti raupsuotuosius, bet pats Viešpats nuvedė mane pas juos ir man jų labai pagailo. O kai pažinau juos, kas anksčiau man atrodė koku, virto kūno ir sielos paguoda, tikra palaima. Ir po to, ilgai netrukęs, atsiskyriau nuo pasaulio“.

Tą dieną, kai Pranciškus išėjo į laukus medituoti, kojos jį nuvedė prie Šv. Damijono bažnyčios, tokios apleistos, kad uvo bevirstanti griuvėsiais. Dvasios raginamas, jis užėjo pasimelsti ir suklypęs prie kryžiaus pagavos metu patyrė nepaprastą suraminimą. Žvelgdamas ašarų pilnomis akimis, jis savo kūno ausimis išgirdo nuo kryžiaus sklindantį balsą, kuris tris kartu jam tarė: „Pranciškau, eik ir atstatyk mano namus, kurie, kaip matai, virsta griuvėsiais!“

1207 metais vyskupo akivaizdoje atsižada visos savo nuosavybės, tobulai prima pirmąjį palaiminimą – „Palaiminti turintys vargdienio dvasią: jų yra dangaus karalystė“.

1212 Verbų sekmadienio naktį Porciunkulėje prie Pranciškaus prisijungia Klara. Ji palieka savo kilmingą šeimą, kad gyventų maldos ir neturto gyvenimą. Taip gimė Šv. Klaros ordinas.

1223 jis sumano pakartoti Betliejaus įvykį. Kalėdos švenčiamos grotoje... Tai pirmoji gyva prakartėlė.

1224 Alvernos kalno papėdėje Pranciškus gauna nukryžiuotojo Kristaus stigmatas.

Apmąstymas:

Taigi, jei nori, kad Bažnyčia taptų gražesnė, atstatyk ją savo atsivertimu ir džiaugsmingu prisikėlusiojo Kristaus skelbimu. Šv. Pranciškus tapo vargšeliu, taikos Evangelijos tarnu. Taip, tu esi šaukiamas būti vienybės kūrėju per savo nuolankumą, atsivertimą, brolišką gyvenimą, būti menininku, kuris gieda ir šlovina, atstato, keliauja ir skelbia.

Esi šaukiamas tapti paskutiniųjų laikų apaštalu!

Bažnyčiai reikia gerųjų pjūties darbininkų, kurie dirbtų nuo pat aušros.

Šie paskutiniųjų laikų apaštalai savo širdyse nešios meilę, maldos smilkalus ir askezės mirą savo kūnuose. Jie bus tikri Marijos vaikai, atsiliepiantys į tą lengvutį Šventosios Dvasios dvelkimą, bus kupini užsidegimo ir verti savo užmokesčio. Jie išlies Dievo Žodžio lietų ir amžinąjį gyvenimą, bus meilės, maldos ir atgailos žmonės. Maži ir vargani pasaulio akyse, pažeminti prieš visus, bet tvirtai besiremiantys Šventąja Dvasia ir Marija; jie sutraiškys gyvatės, t. y. demono galvą. *Šv. Liudvikas Marija Grinjonas Monfortietis*

b) Šventoji Teresėlė iš Lizje

Tarp 1873 – Teresėlės gimimo ir 1897 metų – jos mirties prabėgo labai paprastas gyvenimas su keliais neįrastais epizodais.

Ketverių su puse Teresėlę sukrečia išbandymas: jos mama miršta nuo vėžio. Lieka gyventi seserų apsuptyje su tėvu kurį vadina Mieluoju Karaliumi.

1883 sunkiai susirgusi po penkių avaičių savo kambaryje išvydo atgijus Švč. Mergelės Marijos statulą ir stebuklingai pasveiko.

1887 metais Teresei keturiolika metų. Suklupusi priešais popiežių Leoną XIII ji prašo sutikimo stoti į Karmelį. Ir galiausiai vietos vyskupui leidus – įstoja.

„Supratau, kad Bažnyčia turi kūną, sudarytą iš įvairių narių, bet jam netrūko ir visų būtiniausio, visų kilniausio dalyko; supratau, kad Bažnyčia turi Širdį, o toji Širdis liepsnoja meile. Supratau, kad vien Meilė skatina veikti Bažnyčios narius, nes jeigu Meilė užgestų, apaštalai nebeskelbtų Evangelijos, kankiniai atsisakytų lieti savo kraują... Supratau, kad meilė stiprina visus pašaukimus, meilė yra viskas, meilė apglėbia visus laikus ir visas vietas... Žodžiu, ji yra amžina!..“

Tada apsvaigusi iš džiaugsmo, pati sau sušukau: „O Jėzau, mano Meile... Mano pašaukime... Taip, pagaliau aš jį radau: mano pašaukimas – meilė!..“

Apmąstymas:

1997 spalio mėnesį Teresėlė tapo Bažnyčios mokytoja. Ji žino visus dvasinio gyvenimo takelius ir visus vaistus prieš liūdesį.

Mažoji Teresėlė surado tau mažytį takelį, paprastą ir gilų, nes šventumas skirtas ir tau! Ji suprato, kad norint tapti šventuoju, to reikia trokšti nuolatos, kiekvieną dieną siekiant šventumo, kuris nepasiekiamas savo jėgomis, bet yra Dievo dovana, kaip atsakas į mūsų atsivertimo troškimą.

Būtent meilė padaro aukas mielas Dievui.

Neabejok, tu taip pat tam turėsi daugybę progų!

Atrask šventųjų bendravimą – Bažnyčios turtą, nes kiekvienas šventasis veikia Bažnyčioje tiek, kiek patys prašome pagalbos. Pasirink savo draugus, savo sąjungininkus danguje.

Šventieji niekuomet nepasensta, jie visuomet eina priekyje ir visuomet dega ateitimi.

„Dievas sukūrė pasaulį ir verčia jį aukštyn kojom dėl to, kad atsirastų šventųjų.“ *Bergson*

Iš knygos „O mano džiaugsmė! Kristus prisikėlė!“, Brolis Morkus. Tiberiados bendruomenė 2002 m.

Mąstymą siūlome pabaigti Šv. Augustino malda:

Alsuk mane, Šventoji Dvasia, kad aš mąstyčiau, kas šventa.

Uždek mane, Šventoji Dvasia, kad aš daryčiau, kas šventa.

Patrauk mane, Šventoji Dvasia, kad aš mylėčiau, kas šventa.

Paremk mane, Šventoji Dvasia, kad aš vis skleisčiau, kas šventa.

Globok mane, Šventoji Dvasia, kad neprarasčiau, kas šventa. Amen